

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **O. K.**, zastoupeného JUDr. Janem Konečným, advokátem se sídlem Oldřichova 273/13, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2003, čj. OAM-2865/VL-10-P21-2002, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 924/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2004, čj. 47 Az 924/2003 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Jana Konečného **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byly důvodem žádosti žalobce o azyl jeho problémy s nadřízeným v milici, který požadoval, aby žalobce v úředním styku používal ukrajinštinu a na podřízených vyžadoval, aby přijímali úplatky. V případě návratu do vlasti se žalobce obává postihu za to, že požádal v České republice o azyl; rovněž se obává pomsty osob, na jejichž usvědčení z trestné činnosti se podílel; tyto osoby mu vyhrožovaly a fyzicky

jej napadly. Podle žalovaného není požadavek na používání ukrajinštiny v úředním styku důvodem pro udělení azylu, neboť se jedná o úřední jazyk na Ukrajině a proto jeho používání v úředním styku nemůže být vnímáno jako diskriminační. Fyzické napadení žalobce označil žalovaný za kriminální záležitost nesouvisející s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobce se obrátil se žádostí o pomoc na policii jen při prvním napadení; policie přislíbila, že pachatele dopadne, nelze jí tedy vyčítat neochotu se věcí zabývat. Po druhém fyzickém napadení se již žalobce na policii neobrátil a Ukrajinu opustil. Podle žalovaného tedy žalobce dostatečně nevyužil prostředků, které měl k ochraně svých práv v zemi původu. Nesouhlas žalobce s politikou bývalého prezidenta Kučmy není pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobce svůj názor veřejně neprojevoval ani neměl v této souvislosti potíže. Korupce rovněž není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. K obavě žalobce z postihu za to, že požádal o azyl, žalovaný uvedl, že důsledně dbá ochrany osobních údajů žadatelů o azyl a tyto informace žádným orgánům Ukrajiny ani jiným cizozemským státním orgánům nesděluje; proto žalobce nemusí mít v tomto směru obavy. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, když neshledal, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2004, čj. 47 Az 924/2003 - 27, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce nesplnil důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Podle soudu nelze za pronásledování ve smyslu zákona o azylu považovat vyhrožování a napadení soukromými osobami, jejichž motivem byla pomsta za usvědčení z trestné činnosti, přičemž však nebylo prokázáno, že by toto jednání bylo trpěno či podporováno státními orgány v zemi původu žalobce. Za důvod pro udělení azylu nelze podle soudu považovat ani nespokojenost s politikou tehdejšího prezidenta, se stavem korupce v zemi a s poměry u policie. Soud se ztotožnil i s rozhodnutím o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu s rozhodnutím o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle soudu byl skutečný stav věci dostatečně zjištěn, neboť žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, ze zpráv o situaci v zemi jeho původu a v odůvodnění se podrobně vypořádal se všemi žalobcem uvedenými skutečnostmi. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel svá tvrzení specifikoval tím, že podle jeho informací pocházejících údajně z deníku Mladá fronta Dnes poskytlo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky veškeré údaje o žadatelích o azyl na území České republiky velvyslanectví Ukrajiny. Stěžovatel je přesvědčen, že se nemůže vrátit do vlasti, neboť tam stále platí příkaz bývalého prezidenta Kučmy, aby všichni navrátilivší se žadatelé o azyl byli potrestáni. V doplnění kasační stížnosti se soudem ustanovený zástupce ztotožnil s tvrzeními žalobce a zúžil důvody kasační stížnosti pouze na důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2004, čj. 47 Az 924/2003 - 27, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Stěžovatel podle žalovaného nekonkretizoval rizika hrozící mu v případě návratu do vlasti. K obavě žalobce z postihu za to, že žádal v České republice

o azyl, žalovaný uvedl, že se s tímto tvrzením vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení před správním orgánem, jež byla důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem a pro niž měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Svým obsahem se však jedná o důvod kasační stížnosti spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti specifikoval tím, že se nemůže vrátit do země původu, jelikož mu tam hrozí pronásledování za to, že podal v České republice žádost o udělení azylu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se žalovaný s tímto žalobcovým tvrzením řádně vypořádal již v řízení o udělení azylu, když žalobce ubezpečil o tom, že důsledně dbá ochrany osobních údajů a informace o žadatelích o azyl nesděluje státním orgánům jejich domovských zemí ani jiným cizozemským státním orgánům; policistům na Ukrajině, jejichž pronásledování se stěžovatel obává, by tedy tyto informace mohly být známy pouze pokud by jim je sdělil sám žadatel o azyl. S tímto názorem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud a jelikož také soud prvního stupně shledal rozhodnutí žalovaného zákonným ve všech jeho výrocích, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán. Blíže nespecifikovaným tvrzením stěžovatele v kasační stížnosti o tom, že o sdělování informací o žadatelích o azyl informoval deník Mladá fronta Dnes, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť se jedná o skutkovou novotu ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ke skutečnostem uvedeným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 8. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem

2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu